

scheen, begonnen zachtjes te flikkeren, doordat hij er voorbij liep, en de schaduwen in de oogholten en onder het scherpe wangbeen van den doode bewogen zich in het weifelende licht.

Erik hield stil en bleef staan in diepe gedachten. En na eenigen tijd knielde hij neer voor het bed, met gesloten oogen, en met groote zweetdruppels op het voorhoofd.

Dat hij Jezus had getrotseerd, Jezus, den Vriend van zondaren, dat maakte zijn vertwijfeling zoo drukkend zwaar. Nooit had hij willen verstaan, dat God vernedert, wat hoog is, maar het koninkrijk der hemelen geeft aan de armen van geest, dat Hij de hoovaardigen wederstaat, maar den nederigen genade geeft.

Doch midden in zijn diepe smart schemerde troost voor zijn ziel. Niet alleen, dat hij zijn vader als een gelukkige had zien sterven, dat diens vernederde leven geëindigd was bij den Zaligmaker, maar ook de troost, dat dezelfde Heiland mogelijk hem ook nog genadig zou willen zijn.

Als een flauwe lichtschemering was hem dat, als iets, dat hij nog niet goed kon onderscheiden, en dat hij evenmin durfde grijpen, zelfs nog niet wenschen.

Lang lag hij geknield, en hij trachtte ten slotte te bidden. Sedert zijn kindsheid was geen gebed over zijn lippen gekomen. En toen had hij gebeden, omdat hij rechtvaardig was, en hij had het nagelaten, toen hij bemerkte, dat ook de verlorenen konden bidden. Nu bad hij, omdat hij zelf verloren was.

Toen hij in den droevigen, regenachtigen dageraad naar huis reed, kwam hem plotseling te binnen, wat de stervende gezegd had over „haar,” die hij niet zien kon. En dan die allerlaatste woorden: „Zeg haar . . .”

Hij had gedacht, dat het wartaal was geweest, maar zou het ook kunnen zijn, dat het welbewust gezegd was, evenals al het andere? Wat voor een vrouw kon zijn vader dan bedoeld hebben?

Hij hief zich overeind en staarde een poos nadenkend rond over de donkere velden. Maar dan schudde hij het hoofd, en leunde weer achterover in het rijtuig.

(Wordt vervolgd.)

Wat de Japansche Christenen ons kunnen leeren.

Veel kunnen wij van de Japansche Christenen leeren, — schrijft een Amerikaansche zendeling. —

„Eens maakte ik met een jongen Christen een reis over de bergen van Tosa. Ons gesprek liep over de waarheden des Evangelies en onze persoonlijke geestelijke ervaring, zoodat we recht verkwikt en bemoedigd werden. Toen maakte mijn jonge vriend de volgende opmerking: „Een der liefelijkste en aangenaamste zijden van het Christendom is wel deze, dat men met de broeders zoo open kan spreken, en geen blad voor den mond behoeft te nemen. Wij, Japanners, zijn van huis uit zoo wantrouwend, en gebruiken de taal om onze gedachten te verbergen. Nu is het bij velen echter anders. Wanneer ik iemand ontmoet, die een Bijbel bij zich heeft, of op een andere wijze zich als Christen doet kennen, ben ik dadelijk eigen met hem, en we spreken als vrienden, die geen geheimen voor elkander hebben.”

Gaat het bij ons ook zoo?

„Een der beste Christenen, die ik gekend heb, woonde in Tosa. Vóór haar bekeering had zij een Heidenschen man getrouwd, en, zooals andere Japansche vrouwen, had ij veel te lijden van haar schoonmoeder, die zulk een laat tegen haar had opgevat, dat zij haar zoon wist over e halen, het vrouwtje te verstooten.

„Toen zij nu den Heere Jezus als haar Heiland had leeren kennen, was haar eerste gedachte, wat ze zou

kunnen doen, opdat ook haar man het groote goed deelachtig zou kunnen worden. En zij rustte niet vóór zij hem had bereikt, en ook haar vijandige schoonmoeder.

„Met de grootste volharding en dringende liefde hield zij aan te bidden voor en te spreken tot haar bloedverwanten, al zeide iedereen, dat het niets geven zou. En zie, God hoorde haar en zegende haar werk. Ook haar man werd toegebracht, en zij heeft het mogen beleven, dat ook haar schoonmoeder bekeerd werd.”

Wij hoorden hier boven reeds, dat vele Japanners den Bijbel steeds bij zich dragen. Dat komt, omdat het heilige Boek nog zoo nieuw voor hen is, en zij er maar niet genoeg in kunnen lezen. Hoe anders is het dikwijls bij onze Westersche Christenen. In Japan bezit ieder Christen, oud of jong, wanneer hij niet te arm is, of misschien niet lezen kan, een Bijbel. Dikwijls kan men aan de stations menschen, die op treinen wachten, hun handen zien steken tusschen de breede plooiën van hun gewaad om den Bijbel voor den dag te halen, en er in te lezen. De bekendheid met de H. S. en zijn inhoud is over 't algemeen grooter dan bij onze Europeesche Christenen! De Japansche broeders hebben daarbij een scherp oog voor de schoonheden en diepten der Bijbelsche waarheden; zóó zelfs, dat de zendelingen dikwijls van hen kunnen leeren.

„Eens was ik in gezelschap met een lieve, oude Christin. Er stond juist een bak met steenkolen in de nabijheid, en een der aanwezigen maakte de opmerking: „Hoe merkwaardig is het toch, dat diamant en steenkool toch eigenlijk dezelfde stoffen zijn.” De oude dame had in 't geheel geen verstand van scheikunde en stellig hoorde ze voor 't eerst van haar leven over het verband tusschen koolstof en het genoemde edelgesteente. Maar dadelijk riep ze uit: „Ja, ja, eens was ik ook zoo'n ruwe, zwarte kool, tot niets nut dan alleen om in het helse vuur te worden geworpen. Maar de Heere Jezus heeft mij in bewerking genomen om een edelsteen van mij te maken, welke eenmaal zal schitteren in Zijn kroon.” De goede oude is steeds zóó vol van geestelijke gedachten, dat ze in alle aardsche dingen gelijkenissen ziet, en daardoor telkens aanleiding geeft tot geestelijke gesprekken.

„Dai Saeki is een arme kreupel, die van kindsbeen af weinig verpleging en nog minder liefde heeft ondervonden. Geen wonder, dat hij wrevelig en bitter werd. Maar nu is hij door Gods genade een ander mensch geworden. Zijn woning lag aan den voet van een heiligen berg in Japan; en wanneer hij nu zoo vele pelgrims ter bedevaart zag gaan, vroeg hij zichzelf af, of er dan geen godsdienst zou zijn ook voor hem. Het Boeddhisme gaf hem niets; hij kon niet behoorlijk op zijn voeten staan, dus was het opgaan naar dezen of genen tempel hem onmogelijk. Het Shintoïsme gaf ook al niets; dit eischt o.a., dat men naar zekere regelen bij het gebed bijzondere houdingen moet aannemen; en dat was den gebrekkigen man onmogelijk. Eindelijk hoorde hij van het Christendom, en dat niet alleen met het oor, maar met het hart. De arme leerde den rijkdom des Evangelies kennen. En nu was het meteen met zijn wreveligheid gedaan. Een nooit gekende liefde tot zijn naasten vervulde thans zijn hart. Dit trok veler aandacht. De kreupel wilde nu niets liever dan aan vele menschen vertellen, wat God aan zijn ziel had gedaan, en hen opwekken, ook den Heiland te zoeken. Maar zijn gebrekkigheid zat hem in den weg. Tot hij er iets op vond om de menschen te bereiken. Andere Christenen hielpen hem, en hij liet op het erf van zijn huisje een soort badinrichting bouwen. Daardoor werden vele menschen gelokt, want in Japan is een badhuis zoo ongeveer wat bij ons een herberg is. Hier treft men vrienden en bekenden aan, hier brengen lediggangers hun tijd door, en gaat ieder vrij in en uit. En zoo vond dan Dai Saeki gelegenheid om tot velen over de verlossing door Christus te spreken. En zijn evangeliewerk was niet vergeefs. Voor velen was hij het middel tot ernstig onderzoek, bij anderen tot waarachtige bekeering des harten.”

Wat doen wij?

L. K.